

MÁTYÁS ZSOLT IMRE

A Keesh szigete

Ajánlás

Ez a kis virtuális szösszenet tulajdonképpen egy palacküzenet azoknak, akik szeretnek a mások életében vájkálni, hogy ezzel a sajátjukról elterelhessék a figyelmet. Ha jól saccozom, akkor ez az írás akár bestseller is lehetne, mert a világ lakosságának legalább 90 százaléka azokból áll, akiknek a palacküzenet szól. Ezek azok, akik kocsmákban, utcán, szomszédolás közben, piacon, bárban, munkahelyen, babaszúrokban és flancos bálokban, színházi premieren, szülői értekezleten, baba-mama körön, terhes-tornán, fitness- és konditermekben, ÖTYÉ-n (Öreg Tyúkok Egylete) stb. csorgó nyállal pletykálnak (kommunikálnak – szerk. megj.) reggeltől napestig a maradék 10 százalékról, akik viszont jól-rosszul, de legalább a saját nyomorukat tengetik, görgetik előre vagy hátra, mint a ganajtúró bogár (szkarabeusz – a szerző megjegyzése). Ennélfogva nekik természetsszerűleg nem marad idejük-energiájuk a mások életében való vájkálásra. Néha bizony még magukat sem tudják kivájkálni abból a slamasztikából, amibe a Sors rettenetes és kegyetlen kereke beleforgatta őket. Egy óvatlan pillanatban, egy álomtalan éjszaka utáni szürke reggelen, miközben kávéfőzőt kortyolgattam, elhatároztam, hogy szabadegyetemi előadás-sorozatot indítok erről és más hasonló kézen- és szájon fekvő témákról.

Kedves Kíváncsiak Klubja!

A mai előadásomban legújabb felfedezésemről, a Keesh szigetéről szeretnék beszélni Önöknek, ezáltal tágítva mélyen tisztelt, de szűkre szabott szellemi horizontjukat. Mint tudják, szenvedélyes utazó vagyok, ha tehetem, folyton csavargok a Nagyvilágban, és folyton felfedezek Valamit. Hogy ebből mi hasznom származik, ne kérdezzék, mert csak hülye válaszokat tudok adni. De minek mutakozzam még idétlenebbnek, mint amilyenek amúgy is tetszem? Elégedjünk meg annyival, hogy mindannyiunk unalmára időnként felbukkanok, és egy-egy újabb fölösleges felfedezéssel boldogtalanítom magunkat, saját haszontalanságunkra. Na de komolytalanra fordítva a(z) (a)szót...

MÁTYÁS ZSOLT IMRE szí-
nész, rendező (1968,
Marosvásárhely). 2013
óta közöl írásokat a
Váradban és az Erdélyi
Riportban.

Keesh szigete tulajdonképpen: egy szoba. Egy olyan semleges terület, amelyikre a háborgó óceánon hánykolódó tutaj legalább egyik hajótöröttje, amikor már a kilátástalanságig tornyosulnak a hullámok, ki tud evicélni. A *Keesh szigete* egy olyan sziget, amelyik mindig pontosan ott van, ahol a tutaj egyik hajótöröttje épp ki próbál kecmeregni a jéghideg vízből, következésképpen (*igen, találó a megjegyzés!*): a *Keesh szigete* egy úszó sziget. És (*továbbra is kiváló a megjegyzés, köszönet érte!*) *Keesh szobája*, akarom mondani: *szigete* ugyanolyan instabil, mint a tutaj. Csakhogy: míg az üres tutajon a hánykolódó lelkek csak gubbasztani tudnak a napfelkeltét várva, addig *Keesh szigetén* azért találni egyet s mást, amolyan túlélőcsomagot. Teszem azt, van egy-két gitár, van hozzá erősítő, találni kottát is. Az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy a gitárokról hiányoznak például a húrok meg a kulcsok. Hogyan lehet ezeken játszani? Hát fejben. A kották pedig, valljuk meg őszintén, kb. a *kicsikutyatarka* szintű, gyerekeknek való ujjgyakorlatokhoz adnak útmutatást. De sebjaj, nem lehet mindenki haladó. Vannak szellemileg és kulturálisan, netán lelkiekben alultápláltabbak, illetve kezdők is kerek e világon. Na szóval: van még a szigeten egy ruhaállvány, amire a szennyeseket lehet kitergetni. De mit is beszélek? Dehogy a szennyeseket, hanem a frissen mosott, illatos fehérneműket. Így már jobb, nem? Továbbá: fekszik ott egy ágy is, ami mindig feszesre van vetve. Nem csoda, hisz *Keesh* sosem tartózkodik a *Keesh szigetén*. *Keesh*-nek ugyanis van egy másik *Keesh*-e, akinek ugyanúgy van egy *keesh-szigete*, ahol *Keesh* késő éjjel bármikor kiköthet egy pofa italra, vagy egy egész üveg borra, vagy csak egyszerűen belebámulni a tükörbe, hogy aztán könnyebben menjen a *keesh-szigetről* a *keesh-szoba* melletti szoba ágyába való bezuhanás.

De térjünk vissza a *Keesh szigetéhez*: van ott még *Janis Joplin*, van *Bach*, ha kell, van csend is, néha, amikor épp nem kiált *mayday!*-t egyik vagy másik hajótörött. Van ajtó, amit be lehet csapni, de nem erősen, mert az mégiscsak a *Keesh szobájának* az ajtaja. A másik ajtót aztán be lehet vágni úgy, hogy remegjenek a falak, ablakok, meg persze a szív húrjai, ezek az igen érzékeny szálak, amik gyönyörűen szólnak, ha be vannak hangolva és a lélekóceán is épp kedvezően hullámszik. *Yes, like a sitar, Anoushka dear...* De ha netán vihar tombol – és mostanában nagyon gyakran tombol, de ezen ne csodálkozzanak, hisz a Vízöntő korában élünk –, és a húrok lehangelődnek, és ráadásul a *Karmester* is elszáll a füstös nirvánába, otthagya csapot-papot, hát bizony fanatikus zenerajongónak kell lennie annak, akinek a füle kibírja azt a borzalmas diszharmoniót, azt a tripla-schönberget, azt a trashmetalt, ami ilyenkor keletkezik és zúg, és üvölt, és csapkod, és fúriaként száguld végig az univerzumon. Hát nem az *Air* szólal meg ilyenkor, az biztos! A legjobb esetben is csak *Shostakovich*. Mégpedig az *Antiformalista mutatványosbódé!* (*Ismerik, nem? Lezginka, kottatyinka... miafenenemtudjákmirőlugatok?! Elvtársak! Szomorú szívvel tapasztalom, hogy a maguk szintje a békáké alatt*

jóval mélyebben leledzik. Annyira, hogy már arra gyanakszom, szándékosan tüntetik fel magukat a mishamackói intelligencia hányados birtokosaiként! Szabotázs, elvtársak? Hm... Na, jól van, Lenin elvtárs is azt mondta, fogjuk meg egymás kezét, vegyünk egy nagy lélegzetet és... ugorjanak ki a szarból! Igen, úgy van, Zürichben mondta, az pedig Svájcban van. Idézet: Visnyektől. Mégsem annyira reménytelen. Akkor hát folytassuk.)

Van még a Keesh szigetén egy üveg rum – ismét talált! –, a legpocsékabb fajtából, mert Keesh ugyancsak tudja ám, mi is kell a nyomorult hajótöröttnek, amikor magában evickél ki a vízből, merevre fagyva, kívül s bévül egyaránt. Az is igaz, hogy bor is található, ravaszul eldugva valami apró barlang mélyére. Ha magányosan érkezik a hajótörött, akkor minden bizonnyal a rumot nyakalja, kegyetlenül, ameddig a készlet vagy a szusz ki nem fogy. De ha netán mindkét tutajos szigetet ér, akkor már érdemes a barlangot felkutatni, mert a kiváló bor, amit kettőnek szánt már maga a Magasságos Jó Isten is, még talán old annyit a fagyon, hogy bizonyos életfluidumok újra áramlani kezdenek a lelkek végtagjaiban. Ha a rum fogy el, akkor részeg horkolás, rémálom, hánykolódás és borzalmas másnap reggel várható. Ha viszont a bor kerül elő, akkor az előrejelzések kilencvenkilenc százaléka beválik: lesz egy kis sírás, valami simogatásféle is előkészik a zsigerek mélyéről, esetleg tépett versfoszlányok is felbukkannak a viharfelhőktől tarkított hajnali égen. És ilyenkor egyszer csak a Nap is kimerészkedik egy sugárhajtásnyira a felhők mögül. A szemek? Hát azok karikásak ugyan, de nincs például hányinger. Egy kicsit nevetni is lehet, mert végül is ketten éltek túl a vihart. A tutajt ugyan elsodorta valahová a háborgó óceán, de a Keesh szigete-szobában sudár pálmák nőnek, melyekből bármikor tetszés szerint megfelelő nagyságú és alakú tutajt lehet újra készíteni. Csak vállalkozó szellemű és vihart kedvelő lelkek szükségeltetnek, akik imádnak hánykolódni a Nagy Víz hullámtornyain, imádnak hajótörni és ismételten felfedezni a Keesh szigetét, ahol újra és újra be lehet csapkodni az ajtót. De csak óvatosan, mert az mégis csak a Keesh szigete.

Azt is érdemes tudni, hogy a Keesh szigetének ajtaját még sosem lehetett annyira bevágni, hogy zárva maradjon, és aki épp bent maradt, odarekcedjen végleg. És titokban épp ezt reméli mindkét hajótörött: hogy az az ajtó, ha résnyire is, de talán mindig nyitva marad. Sőt: többszöri hajótörés és szerencsés kikötés után lassan derengő értelemmel jön rá a nyavalyás lélek, hogy a Keesh szigetének ajtaja alatt hiányzik a küszöb. Nincs miben megbotlani. (Bár minden egyes hajótörés egy küszöb átlépése, esetleg átbotlása.) Van ott bizony egy kis rés, annyira vékony, hogy épp egy levél beférjen rajta. De a viharvert lélek el tud annyira vékonyodni, hogy magát átjuttassa az ajtó alatt, és bekússzon élő üzenetként a másik hajótöröttnek arra a keesh fehér területére, ami összezsugorodott ugyan, de talán mégis akad rajta egy közös lélegzetdobbanásnyi hely kettőjük számára...

És most lehet az orrokat kifújni, drága Hallgatóság, és letörölni a rózsaszín könnyeket, és mondjunk hangosan hálát, hogy a Teremtő adott nekünk még egy pinky szappanoperát, hogy legyen, amin hüppögjünk, mert egyébként nyomorúságos, szürke hétköznapokba süllyednénk, mert arra is képtelenek vagyunk, hogy saját szenvedéstörténetet találjunk ki magunknak. De minek is? Hisz amíg vannak pletykarovatok, meg nyilvánosan élveboncoló talkshók, mi megspórolhatjuk a magunk nyavalyáját, és eltehetjük befőttesüvegekben, jól kidunsztolva, hideg száraz lélek-spájzokban tárolva az örökkévalóságnak, reménykedve abban, hátha egyszer felfedezi valaki őket. De a reményeitek üresek, kis majmocskáim, mert a szenvedések nem a tiétek, hanem a mások életén nyáladztok, addig, míg amazok élnek a magukéit. Viharaikkal, tutajajikon, tajtékszó hullámokban, szigetek menedékében, egymás szemében, csurom rumosan vagy borban ázva, de legalább a magukét élnek. Ami viszont sosem lesz a tiétek!

Köszönöm, hogy meghallgatták előadásomat, menjenek... Isten hírével! Pá-pá, picinyeim!!!

Ja, és ne feledjék: újraolvasáskor érdemes Katie Meluát hallgatni.

Ui.: És most, becs'szóra, komolyan: azoknak, akik – bár minden mellékelt ábra ennek ellenkezőjét mutatja – még szeretik egymást, a Keesh-szigete mindig ott lebeg menedékként, csak jól ki kell nyitni a lelket ahhoz, hogy megmutatkozzék. Bízatok! Hajózni érdemes!